

hed i de amtskommunale socialcentre ikke i arbejdet i de planlægningsudvalg, der er nedsat i de enkelte amtskommuner. Socialministeriet er dog bekendt med, at medarbejdere ved åndssvageforsorgens forsorgscentre deltager som observatører i enkelte af planlægningsudvalgene.

Endvidere er det oplyst for socialministeriet, at spørgsmålet om opbygningen af egnede modeller for socialcentre på længere sigt er taget op til overvejelse af et udvalg under Amtsrådsforeningen. Det ventes, at også spørgsmålet om overgang af dele af åndssvageforsorgens virksomhed under socialcentre vil indgå i arbejdet i dette udvalg.

Spørgsmål 119:

Hvilke oplysninger kan socialministeren meddele med hensyn til overvejelserne om integreringen af særforborgens undervisning i folkeskolen?

Svar:

Der henvises til socialministeriets kommentar til skrivelse af 7. marts 1973 fra Forstanderkollegiet ved særforborgens (udvalgets bilag 36*) samt besvarelsen af spørgsmål 144.

Spørgsmål 120 er udeladt.

Spørgsmål 121:

Ad § 87, stk. 1, spørges, om ændring af ordet: „adfærdsvanskelige“ til ordene: „med særlige vanskeligheder“ ikke ville være mere tidssvarende og i administrativ henseende fleksibel.

Svar:

Socialministeriet har allerede under udarbejdelsen af lovforslaget overvejet en formulering som den foreslåede. Ministeriet mener imidlertid, at „særlige vanskeligheder“ er et for vidt begreb, idet et barn eller en ung kan have særlige vanskeligheder, f. eks. på grund af sygdom eller problemer i hjemmet, uden at disse forhold påvirker barnet eller dets adfærd.

Spørgsmål 123 (Spørgsmål 122, se side 67):

Vil ministeren overveje at pålægge kom-

munerne at etablere opsøgende socialt arbejde?

Svar:

Der henvises til svaret på spørgsmål 26. Efter den foreslåede bestemmelse i § 28 pålægges der de sociale udvalg pligt til at give tilbud om vejledning og støtte til enhver, som må antages at trænge hertil. Dette opsøgende arbejde må, som det allerede i dag gøres inden for familievejledningsarbejdet, bygges op i nært samarbejde med andre myndigheder og institutioner, f. eks. skoler sygehuse og andre behandlingssteder, folkeregistre m. v.

Spørgsmål 124:

ad § 133, stk. 2, spørges, om det ikke vil være nødvendigt at yde refusion til kommunerne for at sikre, at disse realiserer tilstrækkelig effektiv rådgivning.

Svar:

Ifølge lovforslagets § 133, stk. 2, afholdes en kommunes udgifter efter afsnit II (d.v.s. til rådgivning og tilsyn) endeligt af kommunen på samme måde som kommunens øvrige udgifter til administration.

Ifølge den i dag gældende lovgivning er det også den almindelige regel, at kommunernes udgifter til administration af den sociale lovgivning afholdes endeligt af vedkommende kommune. Imidlertid gælder der den afvigelse herfra, at staten i de nedenævnte tilfælde yder kommunerne refusion af udgifter til rådgivningsvirksomhed:

Ifølge § 19 i lov om børne- og ungdomsforsorg kan udgifter til anerkendt familievejledning refunderes efter reglerne for kommunale børneværnsudgifter (d. v. s. med 70 pct. statsrefusion) på betingelse af, at der i familievejledningen anvendes særlig egnede personer, og at udgifterne kan udskilles fra børne- og ungdomsværnets øvrige administrationsudgifter.

Ifølge § 17 i lov om pension og hjælp til enker m. fl. kan udgifter til administration af det sociale udvalgs rådgivningsvirksomhed for enker i tilslutning til ægtefællens død refunderes af statskassen med 75 pct.

Ved det foreliggende lovforslag etableres der som led i det sociale udvalgs virksomhed

*) Udeladt her.